

Dimecres 3 d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 7,19-23): En aquell temps, Joan va cridar dos dels seus deixebles i els envià al Senyor per preguntar-li: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?». Aquells homes arribaren on era Jesús i li digueren: «Joan Baptista ens envia a preguntar-te: ‘¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?’».

Llavors mateix en va curar molts de malalties i sofriments o els alliberà d'espirits malignes, i donà la vista a molts cecs. Jesús, doncs, els respongué: «Aneu a anunciar a Joan el que heu vist i sentit: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!».

«Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs...»

Mn. Bernat GIMENO i Capín
(Barcelona, Espanya)

Avui, quan veiem que a la nostra vida no sabem què hem d'esperar, quan de vegades perdem la il·lusió perquè no ens atrevim a mirar més enllà de les nostres mancances, quan estem alegres de ser fidels a Jesucrist i, alhora, inquiets o pansits per no tastar els fruits de la nostra missió apostòlica, el Senyor vol que ens preguntem com Joan Baptista: «N'hem d'esperar un altre?» (Lc 7,20).

És clar, el Senyor és “llest”, i vol aprofitar aquesta incertesa —per cert, ben normal— perquè fem examen de tota la nostra vida, veiem les nostres mancances, les nostres foscors, les nostres malalties... i, així, ens reafirmem en la nostra fe i multipliquem “infinítament” la nostra esperança.

El Senyor no té límits a l'hora de complir la seva missió: «Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs...» (Lc 7,22). On tinc posada la meua

esperança? On tinc posada la meva alegria? Perquè l'esperança està íntimament relacionada amb l'alegria interior. El cristià, com és natural, ha de viure com una persona normal del carrer, però sempre amb els ulls posats en Crist, que no falla mai. Un cristià no pot viure la seva vida al marge de la de Crist i del seu Evangeli. Centrem la nostra mirada en Ell, que tot ho pot, absolutament tot, i no posem límits a la nostra esperança. «En Ell hi trobaràs molt més del que pots desitjar o demanar» (Sant Joan de la Creu).

La litúrgia no és un “joc sagrat”, i l'Església ens dona aquest temps d'Advent perquè vol que cada creient revifi en Crist la virtut de l'esperança en la seva vida. Sovint, la perdem perquè confiem massa en les nostres forces i no ens volem veure “malalts”, necessitats de la mà guaridora del Senyor. Però així ha de ser, i com que Ell ens coneix i sap que tots estem fets de la mateixa “pasta”, ens ofereix la seva mà salvadora. —Gràcies, Senyor, per treure'm del fang i omplir-me el cor d'esperança.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

•

«Que el nostre pensament es disposi per a la vinguda del Crist amb una preparació no inferior a la que faríem si Ell encara hagués de venir al món» (Sant Carles Borromeu)

•

«‘Ell ha de créixer, jo he de disminuir’. Aquesta és l’etapa més difícil de Joan, perquè el Senyor tenia un estil que ell no havia ni imaginat. Perquè el Messies té un estil tan proper...» (Francesc)

•

«Celebrant cada any la litúrgia de l’Advent, l’Església actualitza aquesta espera del Messies. Participant a la llarga preparació de la primera vinguda del Salvador, els fidels renoven el desig ardent del seu segon adveniment. Amb la celebració del naixement i del martiri del Precursor, l’Església s’uneix al seu desig: ‘Cal que ell creixi i que jo minvi’ (Jn 3,30)» (Catecisme de l’Església Catòlica, n° 524)